

Talan väckt den 8 mars 2006 – Europaparlamentet mot Europeiska unionens råd

(Mål C-133/06)

(2006/C 108/19)

Rättegångsspråk: franska

Parter

Sökande: Europaparlamentet (ombud: H. Duintjer Tebbens, A. Caiola och A. Auersperger Matić)

Svarande: Europeiska unionens råd

Sökandens yrkanden

- ogiltigförklara med stöd av artikel 230 EG artiklarna 29.1, 29.2 och 36.3 i rådets direktiv 2005/85/EG av den 1 december 2005 om miniminormer för medlemsstaternas förfaranden för beviljande eller återkallande av flyktingstatus⁽¹⁾,
- i andra hand, ogiltigförklara direktiv 2005/85/EG i sin helhet,
- förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Europaparlamentet åberopar fyra grunder till stöd för sin ansökan: åsidosättande av EG-fördraget, rådets bristande behörighet att fastställa de ifrågavarande bestämmelserna, åsidosättande av väsentliga formföreskrifter, närmare bestämt, bristande motivering för de omtvistade bestämmelserna, samt åsidosättande av skyldigheten till lojalt samarbete.

Genom att förbehålla sig rätten att anta och ändra den gemensamma minimiförteckning över säkra ursprungsländer och europeiska säkra tredjeländer inom ramen för ett samrådsförfarande, har rådet åsidosatt artikel 67.5 första strecksatsen EG, i vilken föreskrivs att medbeslutandeförfarande skall tillämpas efter att en lagstiftning om fastställande av grundläggande principer och gemensamma bestämmelser på asyl- och flyktingpolitikens område har antagits. Rådet har inte behörighet att i en sekundärrättslig rättsakt fastställa en rättslig grund för antagande av successiva sekundärrättsliga rättsakter om dessa inte utgör verkställighetsåtgärder.

Dessutom har rådet inte tillräckligt motiverat varför den förbehållit sig rätten till successiv lagstiftning i artiklarna 29.1, 29.2 och 36.3 i direktiv 2005/85/EG, vilket utgör ett åsidosättande av väsentliga formföreskrifter. Slutligen har rådet inte iakttagit den skyldighet till lojalt samarbete med Europaparlamentet som föreskrivs i artikel 10 EG, eftersom rådet i de omtvistade

bestämmelserna bortser från den rätt att lagstifta tillsammans med rådet som Europaparlamentet åtnjuter i enlighet med EG-fördraget, och detta trots den lagstiftningsresolution som antogs den 27 september 2005 under samrådsförfarandet beträffande det ifrågavarande direktivet, under vilket förfarande Europaparlamentet påkallade rådets uppmärksamhet härom.

⁽¹⁾ EUT 2005 L 326, s. 13.

Talan väckt den 8 mars 2006 – Europeiska gemenskapernas kommission mot Republiken Grekland

(Mål C-134/06)

(2006/C 108/20)

Rättegångsspråk: grekiska

Parter

Sökande: Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: G. Zavvos och H. Støvlbæk)

Svarande: Republiken Grekland

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen skall

- fastställa att Republiken Grekland har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 16 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/19/EG av den 14 maj 2001 om ändring av rådets direktiv 89/48/EEG och 92/51/EEG om den generella ordningen för erkännande av yrkeskvalifikationer och av rådets direktiv 77/452/EEG, 77/453/EEG, 78/686/EEG, 78/687/EEG, 78/1026/EEG, 78/1027/EEG, 80/154/EEG, 80/155/EEG, 85/384/EEG, 85/432/EEG, 85/433/EEG och 93/16/EEG om yrkena sjuksköterska med ansvar för allmän hälso- och sjukvård, tandläkare, veterinär, barnmorska, arkitekt, farmaceut och läkare⁽¹⁾, genom att inte, vad avser yrket veterinär, anta de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa direktivet, och under alla omständigheter genom att inte underrätta kommissionen om sådana åtgärder,
- förplikta Republiken Grekland att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

I artikel 16 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/19/EG av den 14 maj 2001 föreskrivs att medlemsstaterna skall anta de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv före den 1 januari 2003 och att de genast skall underrätta kommissionen om detta.

Kommissionen konstaterar att Grekland ännu inte har vidtagit nödvändiga åtgärder med avseende på yrket veterinär.

(¹) EGT L 206, s. 1.

Överklagande, ingett den 10 mars 2006 av Roderich Weissenfels, av den dom som förstainstansrätten meddelade den 25 januari 2006 i mål T-33/04, Roderich Weissenfels mot Europaparlamentet

(Mål C-135/06 P)

(2006/C 108/21)

Rättegångsspråk: tyska

Parter

Klagande: Roderich Weissenfels (ombud: G. Maximini, Rechtsanwalt)

Övrig part i målet: Europaparlamentet

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att domstolen skall

- 1) upphäva förstainstansrättens dom (första avdelningen) av den 25 januari 2006 i mål T-33/04 (Weissenfels mot Europaparlamentet (¹)), delgiven den 31 januari 2006,
- 2) ogiltigförklara beslutet av den 26 juni 2003, enligt vilket det fördubblade barn tillägg som klaganden erhåller enligt artikel 67.3 i tjänsteföreskrifterna skall dras av ett bidrag för gravt handikappade som klagandens son Frederik erhåller från en annan källa,
- 3) att ogiltigförklara Europaparlamentets underförstådda beslut att avslå klagandens ansökan av den 4 juni 2003 om att Europaparlamentet skall utge det rättsstridigt innehållna fördubblade barn tillägget,

4) att ogiltigförklara Europaparlamentets beslut av den 28 april 2004, i vilket det konstateras att bidraget för gravt handikappade som klagandens son Frederik erhåller från en annan källa är ett tillägg som är "likartat" i den mening som avses i artikel 67.2 i tjänsteföreskrifterna med det fördubblade barn tillägg som tillerkänts klaganden.,

5) att Europaparlamentet förpliktas att till klaganden utge ett belopp som motsvarar den skada (i andra hand: enligt den lagstadgade räntefoten) som klaganden lidit till följd av att Europaparlamentet sedan den 1 december 1998 rättsstridigt hållit inne delar av hans lön i form av det fördubblade barn tillägget, och

6) att Europaparlamentet förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna i båda instanserna, inklusive klagandens kostnader.

Grunder och huvudargument

Klaganden gör gällande att förstainstansrätten har gjort sig skyldig till rättegångsfel eftersom den i den överklagade domen inte har gjort en korrekt bedömning av hans yrkanden och rättsstridigt antagit att han inskränkt sin talan. Förstainstansrättens konstaterande att skadeståndsanspråket framställdes först i dupliken är rättsstridigt, eftersom det ursprungliga yrkandet i överklagandet till sitt innehåll skall bedömas som ett yrkande om skadestånd.

Förstainstansrätten har – som förutsättning för tillämpningen av artikel 67.2 i tjänsteföreskrifterna – underlåtit att pröva likheten i materiellt hänseende och missbedömt likheten i formellt hänseende. I formellt hänseende kan det vara fråga om "likartade tillägg", eftersom det luxemburgska bidraget inte är knutet till en anställning. I materiellt hänseende måste undantaget bedömas mot bakgrund av de olika syftena med de två bidragen. Medan det är tjänstemannen själv som oberoende av bosättningsort är berättigad till de tillägg som avses i artikel 67.3 har den berättigade till det särskilda luxemburgska bidraget – det vill säga klagandens son Frederik – bara rätt till det särskilda luxemburgska bidraget för att säkerställa hans försörjning så länge han bor i Luxemburg.

En tillämpning av artikel 67.2 i tjänsteföreskrifterna är därmed utesluten, eftersom det varken i formellt eller materiellt hänseende är fråga om ett likartat tillägg som betalas ut från annan källa i den mening som avses i tjänsteföreskrifterna. Att domstolen kommit till en motsatt slutsats strider sålunda mot gemenskapsrätten.

(¹) EUT C 74, s. 18.